

Andrew Mulligan

TRENDEKİ ADAM

Türkçeleştiren:
Niran Elçi

DeLi

Andrew Mulligan

1962'de Londra'da doğdu. Oxford Üniversitesi'nde eğitim gördü. On yıl boyunca tiyatro yönetmenliğiyle uğraştıktan sonra, Asya'ya yaptığı yolculukların ardından öğretmen olmaya karar verdi. Hindistan, Brezilya, Vietnam ve Filipinler'de İngilizce ve drama öğretmenliği yaptı. Daha sonra İngiltere'ye döndü ve kariyerine yazar olarak devam etti. Çocuklar için yazdığı kitaplarla büyük başarı elde etti. *Yaşam Tehlikelidir* ve *Okula Dönüş* isimli kitaplarıyla 2011 Guardian Çocuk Edebiyatı Ödülü'ne layık görüldü. Kendisine dünyaca ün kazandıran, otuz iki dile çevrilen ve *Umut Kırıntıları* adıyla beyazperdeye de uyarlanan *Çöplük* romanıyla ise 2012 Carnegie Madalyası finalisti oldu. Hâlen İngiltere'de yaşayan Mulligan, romanlarının yanı sıra radyo oyunları ve film senaryoları kaleme alıyor.

Trendeki Adam, Mulligan'ın yetişkinler için yazdığı ilk romandır.

Niran Elçi

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu olan Niran Elçi, 2001 yılından beri çeviri yapıyor. Bugüne dek yüzden fazla eseri Türkçeleştirdi. Dilimize kazandırdığı yazarlar arasında Terry Pratchett, Doris Lessing, George Saunders, John Wyndham, J.R.R. Tolkien, Robert Jordan, Bram Stoker ve George Orwell gibi isimler bulunan Niran Elçi, *Karaböcü* serisi, *Adamı Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabi'ye Uçan Omlet* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

TRENDEKİ ADAM

© 2020, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2019, Andrew Mulligan

İlk baskı 2019 yılında, İngiltere’de *Train Man* adıyla Penguin Random House şirketler grubuna ait Vintage’in alt markası olan Chatto & Windus tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Andrew Mulligan
TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DÜZELTİ: Ayşegül Utku Günaydın
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-82-3
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

delidolu.com.tr

Andrew Mulligan

TRENDEKI ADAM

Deli

Max'e...

KUZEYE DOĞRU

İlk seçim, 09.46 ile ilgiliydi.

09.46, aktarmasız gidiş demekti; 10.13 ise iki aktarma yapmak. Hangi trene binmesi gerektiği Michael'ın daha önce de karşılaştığı bir sorundu çünkü bu iki tren birbirinden çok farklı olabiliyordu. Onu kaygılandıran, belirsizlikti: 09.46'nın ne tür bir tren olacağı, perona girene kadar belli olmuyordu. Trenin türü çok şey fark ettiriyordu elbette. Demiryolu şirketi vagonları sürekli değiştiriyordu ve Michael'ın sevdiği, masaları da olan geniş vagonların yerine sırf koltuk bulunan pulmanlar denk gelebiliyordu. O zaman da bacaklarını uzatamadığı masasız vagonlarda oturmak zorunda kalıyordu ve bir de kalabalıkta, dirseklerini bile oynatamadığı bir koltukta pencerenin dibine sıkışıyordu.

O şekilde kısıp kalmayı özellikle bu sabah hiç istemiyordu.

Mesafe istiyordu Michael. Düşünmek istiyordu.

Saat 09.46'da pulman gelirse peronda bekleyecek, bir sonraki trene binecekti. Planı esnekti; 14.41'de Crewe İstasyonu'nda olsun, yeterdi. Şimdi gelene binmezse, saatte bir gelen ekspreslerden birine binerdi.

Gülümsedi. Hangi trene bineceği konusunda her zaman bu kadar titiz miydi? Net bir hayırdı bunun yanıtı, ama deneyimlerinden ders almaya çalışıyordu: Son birkaç ay içinde, aylar öncesinden satılan ve çok ucuza gelen sezon dışı biletlerden faydalanarak sayısız yolculuk yapmıştı ve sonuç olarak, farklı trenlerdeki farklı rahatlık seviyelerini iyice tanımıştı.

Başının üzerinde bir hoparlör vardı. Michael tam da ona baktığında anons geldi.

“Sayın yolcularımız,” dedi ses, “Southampton’dan gelen 09.46 treninde bugün yemek servisi yapılmayacaktır. Özür dileriz.”

Otomatik anons sırasında bilgisayarın zaman ve mekân ayrıntılarını ses kaydındaki boşluklara eklerken oluşan duraksamalar fark edilebiliyordu. Bu tür özürler hep önceden kaydedilmiş oluyordu elbette; yaşanan iptalleri ve değişiklikleri ilan eden kayıtların arasından seçiliyordu.

“Verdiğimiz rahatsızlık için özür dileriz...”

Michael’ın gülümsemesi genişledi.

Anonsla birlikte sözcükleri ezberden okumuş, “özür” sözcüğüne aynı vurguyu vermişti. Neden yemek servisi olmayacaktı? Çünkü gerçekten de trenler değiştirilmişti ve sonuç olarak, yiyecek-içecek arabası yeni trenin vagonlarının dar koridorlarından geçemezdi. Arabayı iten kişi şimdi ne yapacaktı? Başka bir trene mi gönderilmişti? Bugün izin mi verilmişti? Yemek servisi olmasa da Michael için bilet fiyatı aynıydı. Geri ödeme olmayacaktı, yedek plan olmayacaktı; treni işleten firma, yolculara acil durum azığı dağıtmayacaktı... Ta Gloucester’a kadar aç susuz kalacaklardı.

Bankın diğer ucunda oturan kadına baktı.

“Bir sonrakine mi bineceksiniz?” dedi.

Kadın minik kulaklıklarını çıkardı. “Pardon?”

“Great Malvern trenine mi bineceksiniz, onu merak etmiştim... 09.46’da gelmesi gereken trene?”

“Evet.”

“Ben geçen ay da binmiştim, yine geç kalmıştı.”

“Asla zamanında gelmezler zaten.”

Michael güldü.

“Neden tren tarifesini değiştirmiyorlar, merak ediyorum,” dedi. “46 yerine 56 yazsalar bile daha gerçekçi. Öneri ve şikâyet formunu doldurup aynen bunu yazdım. Siz hiç o formlardan doldurdunuz mu?”

Kadın gülümsedi. “Hiç zahmet etmedim.”

“Ben hâlâ yanıt bekliyorum,” dedi Michael. “Ben önemli bir müşteriymişim, öyle diyorlar. Fikirlerime çok değer veriyorlarmış ama henüz vakit bulup yanıtlayamadılar. Bugün yiyecek-içecek servisi olmayacakmış, duydunuz mu?”

Kadın başını iki yana salladı.

“Ben zaten trende hiçbir şey almam,” dedi.

“Ben mümkün olduğunda alıyorum. Sırf servisi kaldırmaları diye. Ekmeklerine yağ sürüyorum denebilir, ama aslında sürekli hayal kırıklığına uğratan bir kurum konusunda bunu istesem de yapamam.”

Kadın, takmaya hazırlanıyormuş gibi tutuyordu kulaklıklarını.

“Siz nereye gidiyorsunuz?” dedi Michael.

Kısa bir duraksama oldu.

“Cheltenham,” dedi kadın.

“Ah,” dedi Michael. “Güzel kasaba.”

“Kızım orada.”

“Ne şanslıymış. Aslında siz de şanslısınız, çünkü...”

“Okumak için gitti ve sonra oraya yerleşti.”

“Gerçekten mi?”

Michael, güzel bir şehir meydanı ve çiçeklerle dolu, rengârenk bahçeler betimleyen bir kartpostal gördüğünü hatırlayarak başını salladı. Ya Cheltenham ya da Bath’ın bir kartpostalıydı. Ya da... öyle bir yer işte.

“Neden yerleşmesin ki?” dedi çabucak. “Yaşamak için Cheltenham’ dan iyisini mi bulacak? Seneler önce orada bir şeyler yemiştım, evet. Harika bir çay bahçesi var. Hah... böyle deyince de sürekli yemek düşünüyorum gibi oldu, değil mi...”

Gülümsedi. Kadın ona bakmakla yetindi.

“Sürekli trenleri de düşünmem aslında,” diye devam etti Michael. “Hobim falan değil yani. Ama bir fincan iğrenç kahve için bir ton para ödemek beni kızdırmaya başladı sanırım. Hani... gözleriniz bağlı olsa, fındandaki şeyin ne olduğunu merak edersiniz ya... öyle kahveler. Bu

kadar kötü kahve yapmak başarı bence. İnanılır gibi değil. Ya az koyuyorlar kahvesini ya da... ucuz kahve kullanıyorlar. Bayat da olabilir tabii. Uzun süre bekleyen kahve bayatlar. Eskiden belediyede çalışıyordum. Kahve taze olmazsa, yani kullanıp bitirmezseniz fark hemen anlaşılıyordu. Kalitedeki fark yani.”

“Ben içmiyorum,” dedi kadın.

“Çaycısınız o zaman siz?”

“Neyim?”

“Çay içmeyi tercih ediyorsunuz yani? Sıcak bir içecek istediğinizde, çay mı içiyorsunuz?”

“Çay da içmiyorum. Birkaç sene önce her tür kafeinli içeceği kestim. Çok daha iyiyim artık.”

“Harika. Ben de kesmek istiyorum aslında... yani, kesmeye çalışıyorum.”

“Benim tansiyonum var da...”

“Evet, tansiyon büyük sorun. Tansiyon sorun... Kısa süre önce bir sağlık kontrolü yaptırdım. Yerel kütüphanede. Benim en önemli zayıflığım, daha doğrusu... en riskli tarafım, tansiyonmuş. Tansiyonumu düşürmeyi başarabilirsem, o zaman... kontrolü geçebilirmişim, tabiri caizse. Sertifika falan vermiyorlar tabii, sonuçları basıp veriyorlar, daha ayrıntılı incelenmesini istediğiniz şeyler varsa aile doktorunuza sormanız gerekiyor. Bedava hizmet gerçi. Bence iyi fikir.”

Kadın başını salladı ama yanıt vermedi.

Michael, sağlık kontrolü için görüştüğü genç adamı hatırladı. “Kısa süre önce” değildi aslında. Yedi ay olmuştu, şubattaydı, sevgililer gününden hemen önceydi. Kütüphanenin bir kısmını şeritle ayırıp küçük bir masa ve iki sandalye yerleştirmişlerdi. Adam Michael’ın yarı yaşındaydı, yirmi beşinden büyük olamazdı. Eğlence merkezinden ödünç alınmış bir spor hocasıydı, çok cana yakın da bir adamdı. Kontrol bir saatten az sürmüştü. Bu bir saatte Michael, adamın işini daha yeni değiştirdiğini,

bundan önce çokkatlı bir mağazada yatak satışıyla görevli olduğunu öğrenmişti; adamın karakterine hiç uymayan bir iş... Genç adam, gittikçe daha çok sıkılmıştı işinden.

Michael yine konuşacak oldu fakat kadın kulaklıklarını takmıştı.

Ağzını kapattı ve Javed'ı düşündü.

Genç adamın adı Javed'dı. Michael'a, yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden kötü beslenmeye başladığını anlatmıştı: Kilo almıştı, yüz yirmiyi görmüştü ama sonra, vücut geliştirme merkezi denen, sıradan spor salonlarından çok daha yoğun bir program sunan bir yere giderek on haftada otuz kilo vermeyi başarmıştı. Michael ayrıntıları hatırlıyordu çünkü Javed'in nezaketinden ve özgüveninden çok etkilenmişti. Javed, Michael'ın parmağından kan alabilecek kadar özgüvenliydi; tamamen yabancı, üstelik çok daha yaşlı olmasına rağmen Michael'a tavsiye verebilecek kadar özgüvenliydi...

"Ve ben yalan söyledim," dedi Michael usulca.

Kadın onu duymadı. Michael'ın konuştuğunun farkındaysa bile de-ğilmiş gibi davrandı. Michael rahatladı elbette, çünkü zaman zaman, hafif bir geçirti gibi sözcükler ve cümleler kaçırdığını biliyordu ağzından. Salya akıtmak gibi bir şeydi, dikkatli olmaya çalışıyordu ama bir düşünce her zaman ötekini açıyordu ve Michael da kendini bambaşka düşüncelere veya *geçmişe* doğru kayarken buluyordu... O sözde sağlık kontrolü sırasında vermemiş miydi kararını? Evet, o zaman vermişti. Kararını o zaman verdiğini biliyordu ve aylardır, o yöne doğru aheste aheste ilerliyordu.

O sandalyeye oturmuş Javed'la konuşurken son derece önemli bir şeyi fark etmişti. Oradan ayrılırken, artık hızlı hareket etmesi gerektiğini, son üç buçuk senedir yanlışlıkla inşa etmekte olduğu şeyi yıkması gerektiğini biliyordu. Hem kendi hem de Amy'nin hayatında büyük bir değişiklik olacaktı; ikisinin de hem bugünü hem de geleceği bambaşka bir hâle gelecekti... Çıktıktan sonra doğruca bir kafeye gitmiş, böyle bir

kararın ne tür sonuçları olacağı hakkında düşünmüştü; oysa kararını çoktan verdiğini ve geriye yalnızca Amy'ye telefon etmenin veya mektup yazmanın kaldığını biliyordu. Kesinlikle evlenemezdi, Amy'yle evlenmek çok yanlış olurdu, Michael'ın her şeyi sahteydi. Çalışıyor, çabalıyordu ama bir türlü başaramıyordu. O hâlde, düğünlerine yalnızca yedi hafta kalmış ve sevgililer günü hemen köşe başında olsa da, evlenerek bir kadını nasıl kapana kıştırabilirdi? Bu düğün, durdurulamazmış gibi görünse de durdurulabilirdi ve durdurulmak *zorundaydı*.

Onunla evlenemezdi. Hepsinden önemlisi, onunla evlenmek *istemi-yordu*. Amy onu korkutuyordu ve Michael kimbilir ne kadar zamanını ondan korkmuyormuş gibi yaparak geçirmişti... Evlilik korkutucuydu ve Michael, Amy'ye âşık değildi. O kadar.

Amy ise Michael'ın oynadığı rolü kabul etmiş gibi görünüyordu. Michael ona yalan söylemişti; yirmi beş yaşındaki sağlık görevlisine de yalan söylemişti; oğlanın adı Javed da değildi zaten, Jared idi, r ile. Jared'ı tanıyınca hayatı değişmiş falan değildi elbette; geri alamayacakları birer saatlerini vermişlerdi birbirlerine yalnızca. Ama yine de, örneğin ne kadar içki içtiği konusunda yalan söylemişti ona. Pahalı bir bisiklet almaya niyetli olduğu konusunda da yalan söylemişti.

Parası yoktu ki, nasıl alacaktı yeni bisikleti?

Fakat genç adam etkilenmişti ve en az iki dakika boyunca yol bisikletleri hakkında, hibrit bisikletler hakkında konuşmuşlar, ağırlıklarını, viteslerini, lastiklerini karşılaştırmışlardı ve Michael, Amy'nin nasıl tepki vereceğini düşünmemeye çalışarak, konuşmuş da konuşmuştu. Kimbilir, belki de bombayı patlattığında Amy de rahat bir nefes alacak, başını iki yana sallayacaktı.

“Biliyor musun, ben de aynı düşünüyorum,” diyecekti belki. Ve birbirlerine sarılacaklardı. “Dürüst olduğun için teşekkür ederim Michael.”

“Hayır,” diye yanıt verecekti Michael da. “Asıl ben sana teşekkür ederim. Arkadaş kalabiliriz, değil mi?”

“Daima, Michael, elbette. Seni her zaman arkadaşım olarak göreceğim, *en iyi* arkadaşım.”

“Öyleyim de, Amy. Öyle olmaya çalışacağım...”

Ya da belki nutku tutulacak, ifadesiz bir yüzle kalakalacaktı. Öylesi büyük bir sevginin, özenle yapılan onca planın sessizce yıkılmasını kavrayamayacaktı. Dudakları kuruyacaktı; Michael o dudakların kaçınılmaz olarak şekillendireceği sözcükleri gözlerinin önüne getirebiliyordu:

“Ne demek istiyorsun sen? Neden?”

Bu sözcükleri kullanacaktı, kesindi. Söyleyebileceği başka söz yoktu. Ardından daha şiddetli sözcükler gelecekti tabii ama ilk birkaç dakika, şaşırıp kalacaktı. Belki bir süre, mutfak tezgâhına yaslanacaktı. Michael, Amy’nin sıksa vücudunu destekleyen ince el bileklerini hayat etti; sınıksı kucakladığı, sevmek için büyük çaba harcadığı vücudunu düşündü.

“*Kendine* yalan söyledin,” dedi Michael, kendi kendine, usulca. Ayağa kalkacak oldu ama o an yeni bir anons geldi.

“Great Malvern’e gidecek 09.46 treni,” dedi ses, “on iki dakika gecikecektir. Verdiğimiz rahatsızlık için özür dileriz.”

Yine özür diliyorlardı.

Michael az önce konuştuğu kadına döndü ve gülümsedi. Kadın şimdi telefonuna bakıyordu, başını kaldırmadı. Kulaklıklar hâlâ takılıydı. Ayaklarının dibinde küçük bir bavul duruyordu ve kadın kat kat giymişti; yağmur beklenen, soğuk bir eylül günüydü.

Michael’ın ise küçük, gri bir sırt çantası vardı yalnızca.

Kendine yalan söylüyorsun, diye düşündü. Dahası, inanmasan da onlara, gerçekleştirmelerini *ümit ediyorsun*. Ya da belki, yalnızca... kafanı dağıtıyorlar. Yeterince iyi bir bisikletin vardı, Amy’nin erkek kardeşi sana ödünç vermişti, neden Jared’a hibrit bisiklet istediğini söyledin?

Jared ona inanmıştı.

Jared cesaretlendirircesine başını sallamıştı ve Michael, bu kadar sağlıklı ve kaslı bir adamın, otuz kilo fazlalıkla nasıl görüneceğini

hayal etmeye çalışarak ona bakmıştı. Yeni işi için, şimdiki gibi görünmesi gerekiyordu. Aşırı kiloluysanız bir eğlence merkezinin spor salonunda çalışamazdınız. Tabii, sizi reddederken asla bu sebebi öne sürmezlerdi; “Üzgünüm Jared, burada çalışamayacak kadar şişmansın,” diyemezlerdi. Doğrusu bu olsa da bunu söylemelerine izin yoktu. “Şort ve atletle ortalarda dolaşamazsın be adam! Herkese kötü örnek olursun. Bizim *zayıf* insanlara ihtiyacımız var ve bu yüzden ekibimizde sana yer yok. Seni seçmiyoruz...”

Michael yine gülümserken buldu kendini, çünkü güneş bulutların arasından sıyrılmaya çalışıyordu ve yaz geri gelecekmiş gibi görünüyordu. Yanındaki kadın birazdan bir kat ceket çıkarmak zorunda kalacaktı.

Jared kilo vermişti ve Michael’ın yaşam tarzına hakiki bir ilgi göstermişti. Yaklaşık bir saat boyunca, tamamen Michael’ın alışkanlıklarına odaklanmıştı. Michael kütüphaneden çıkarken minnetten gözyaşlarına boğulmak üzereydi, çünkü düğün çok uzun zamandır, bir hortum fırtınası gibi salınarak ufukta bekliyordu, uzakta, ağır ağır yaklaşan bir lekeydi ve Michael, hava sıcaklığındaki değişimi, yüzüne vuran rüzgârı zamanla hissedebilir bile olmuştu. Bir şekilde yüzleşmesi gerekecekti duruml: Üç buçuk sene süren bir yalanla baş etmesi gerekecekti. Düğün gerçekleşmezdi ve harcanan onca para... rüyadan aniden uyandıklarında boşa sarılmış olacaktı. Tabiri caizse, trenden inmişti Michael. Geri dönmüştü. Evet dediği soruya şimdi hayır diyecekti ve her şey sona erecekti.

O akşam ona yazmıştı: *Sevgili Amy*.

Eski bir dizüstü bilgisayarda yazmıştı, sonra da kütüphanenin ders çalışanlara ayrılmış bölümünde çıktısını almıştı. Tek bir sayfanın ne büyük bir yıkıma sebep olacağını düşündükçe dehşete kapılıyordu. Acı, rahatlamaya dönüşür müydü zamanla? Eninde sonunda dönüşmeliydi; çünkü Michael, Amy’nin de hissediyor olması gereken duyguları doğruluyordu yalnızca. Birbirlerini tanımıyorlardı, senelerini birbirlerini tanımayı *reddederek* geçirmişlerdi. Amy onu tanıyor olamazdı, çünkü

Michael'ın ne yapmak üzere olduğunu bilmiyordu, ona bir mektup yazacağını tahmin edememişti. Sırf bu bile kanıtlıyordu işte: Birbirlerine yabancıydılar.

Birbirlerine yabancıydılar ve Michael onunla birlikte olmaktan korkmaya başlamıştı. Amy iyi biriydi, Michael ise yalancı. Planlar yaparak ve gülümseyerek, tüm bu saçmalığı birlikte üretmişlerdi. Hepsinin yıkılıvermesi ne kadar sürmüştü peki? Yirmi dakika. Tuşlara basmakla geçen yirmi dakika.

Amy, diye yazmıştı. Haberi yumuşatmamın yolu yok. Bu yüzden, en azından açıkça söylemiş olayım ki kafanda en ufak kuşku kalmasın. Seninle evlenemem ve senden ayrılmak istiyorum, çünkü ben senin için yeterince iyi, yeterince kararlı, yeterince mutlu değilim. Ben sana layık değilim.

Amy o akşam ona telefon etmişti. Fakat Michael, mektubu sabah mı yoksa daha sonra mı bulduğunu bilmiyordu. Telefonu açmamıştı. Telefonunu tamamen kapatmış, iki kadeh şarap içmiş, ancak ondan sonra Amy'yi geri aramıştı.

Telefonu Amy'nin erkek kardeşi açtı. “Ne halt ediyorsun sen?” dedi basitçe.

Michael evde, yatağın üzerinde oturuyordu.

“Matt,” dedi. “Amy’yle konuşabilir miyim?”

“Ne demeye?”

“Beni aramıştı da.”

“Seni ben aradım. Yazdıklarının doğru olup olmadığını bilmek istiyoruz. Sen ciddi misin?”

“Ciddiyim,” dedi Michael. “Hepsi doğru ve maalesef ciddiyim. Onunla konuşabilir miyim?”

“Hayır.”

Bir sessizlik oldu.

“Ne bok herifmişsin sen be,” dedi Matthew. O kadar alçak sesle söyledi ki bunu, Michael’ın telefonu kulağına iyice bastırması ve nefesini tutması gerekti. Yanlış mı işitmişti acaba, çünkü arkada bir başkasının sesi vardı?

“Pardon?” dedi.

“Bok herifin tekisin,” dedi Matthew.

Sonra telefonu Amy aldı ve Michael o zaman, Amy’nin böyle bir mektubu hiç tahmin edemediğini anladı. Paniğe kapıldı. Tahmin edememişse, belki de Michael’ı sevdiği doğrudu? Belki de evlenmelilerdi? Michael yanılmıştı belki, aralarında korumaya değer bir şeyler vardı? Hatta belki çoğu kişiden daha fazla vardı? Belki de Michael’ın hissedemediği, “mış” gibi yapamadığı her şey şimdi çiçeklenecek, gelişecek, mutlu bir hayata sevk edecekti onları? Ama kararında direndi.

“Evet, öyleyim,” dedi. “Biliyorum.”

Başını sallamıştı. Platformdaki bankta da başını salladı. Haklıydı çünkü Matt. Büyük olasılıkla o sırada ablasının mutfağında oturuyordu; Michael’ın kısa süreliğine taşındığı ve sonra ayrıldığı iki artı bir evin mutfağında. Michael kendi eviyle Amy’ninki arasında gidip geliyordu ve bu yüzden orada giysiler ve başka kişisel eşyalar bırakmıştı. Bir daha asla göremeyecekti o eşyaları çünkü Amy onları çöpe atacaktı.

Bu ayıp bir davranış mı olurdu acaba? Yoksa duruma uygun muydu? Çünkü Michael, mesela doğalgaz ve elektrik faturalarına hep yardım etmişti. Bir sebepten, su faturalarını veya emlak vergisini ödememişti ama ev için bir şeyler de alıp durmuş, ilişkilerine bu şekilde yatırım yapmıştı. Oysa gittikçe eriyen, küçülen birikimini dikkatle harcaması gerekirdi. Amy’nin sandığından daha az parası vardı Michael’ın ve bu da yalanlarından bir başkasıydı zaten: Ölesiye fakir olduğunu itiraf etmekten hep kaçınmıştı.

İşini nasıl kaybettiği konusunda da yalan söylemişti.

Andrew Mulligan

TRENDEKİ ADAM

*"Sevgiye giden en kestirme yol bu muydu?
Kendinizi o kadar hırpalıyordunuz ki birileri
size sevecen davranmak zorunda kalıyordu..."*

Kimsenin aramadığı kayıp bir bavul gibiydi Michael.

Hayatı raydan çıkmıştı. İstasyonların arasında, peronların kör noktalarında, kimsenin bakıp görmediği bar tuvaletlerinin pis zeminlerinde kalakalmıştı. Yaşlanmıştı. Evi, işi, eşi ve amacı yoktu. Peki tüm bunların suçunu, çocukluğunu ve geleceğini mahveden bir travmaya dayandırmak ne kadar doğrudu?

Çöplük'ün yazarı Andrew Mulligan'ın yetişkinlere yönelik ilk romanı *Trendeki Adam*, makasların ortasında kesişen bambaşka hayatların bile birbirini nasıl etkilediğini, tüm insanların birbirlerine görünmez iplerle nasıl da bağlı olduğunu anlatan, sıradışı bir yol hikâyesi.

delidolu.com.tr

Facebook, Instagram, Twitter icons

Delidolu Yayınları

ISBN: 978-605-2349-82-3

9 786052 349823